

מ"ת 7798/05/14 - מדינת ישראל נגד ויקטור ביטון, רפאל טולדו

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 7798-05-14 מדינת ישראל נ'
ביטון(עציר) ואח'

בפני כב' השופטת אוסילה אבו-אסעד

בעניין:

מדינת ישראל

נגד

1. ויקטור ביטון (עציר)

2. רפאל טולדו (עציר)

נוכחים:

עו"ד רז - מהסנגוריה

עו"ד אלכביר מהסנגוריה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בית המשפט מקריא לצדדים החלטה שניתנה ע"י כב' סגן הנשיא השופט פורת דורון.

בפניי בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים, בהתאם לסעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי, (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של **התפרצות למקום מגורים**, עבירה לפי סעיף 406(ב) + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); וביחס למשיב מס' 2 גם עבירה של **החזקת מכשירי פריצה**, עבירה לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

כעולה מכתב האישום, בתאריך 3.5.14 סמוך לשעה 18:56, התפרצו הנאשמים לדירה באופן שטיפסו למרפסת הדירה, פתחו חלון ונכנסו מבעדו פנימה לדירה.

כתב האישום מייחס למשיבים גניבה של סירים שונים, מיחם ומחבת מהדירה.

יודגש כי מדובר בדירה שלא הייתה מאוכלסת אותה עת.

במועד האמור, נמצא המשיב מס' 2 כשהוא מחזיק במספרי פח ובפלייר שהם כלי פריצה.

הסנגורים בהגינותם מסכימים לקיום ראיות לכאורה.

הדיון מתמקד בשאלה האם מתקיימת עילת מעצר.

הסנגורים אינם מבקשים לקבל תסקיר מעצר ביחס למשיבים.

המשיבים לא הציגו לבית המשפט חלופת מעצר בעלת רכיב פיקוחי.

טענות הצדדים:

התביעה עותרת למעצר עד תום ההליכים תוך שהיא מציינת את החומרה הנובעת מהתפרצות לבית מגורים, הגם שלא היה מאוכלס אותה עת, וכן מפנה לעבר הפלילי של המשיבים.

הסנגורים ממקדים טענותיהם בשאלת עילת המעצר. לדידם, לא מתקיימת עילת מעצר ולחילופין מבקשים הם לשחרר את המשיבים בחלופת מעצר ללא רכיב פיקוחי.

דין:

בבוא בית המשפט להכריע בבקשת מעצר עד תום ההליכים, בהתאם לסעיף 21 לחוק, עליו לבחון שאלת קיום ראיות לכאורה, עילת מעצר וחלופת מעצר.

ראיות לכאורה:

כאמור, הצדדים אינם חולקים על קיום ראיות לכאורה, ומכאן שבית המשפט אינו נדרש לבחון עניין זה. הגם שעיינתי בתיק החקירה ומצאתי, כי אכן קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיבים, הן נסמכות על הודאת המשיבים, לצד תפיסת הרכוש, כלי הפריצה וראיות נוספות.

עילת מעצר:

עבירות רכוש, כשלעצמן, אינן מקימות את חזקת המסוכנות שבסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק. יחד עם זאת, בנסיבות מסוימות, מקום בו העבירות מבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, תוך התארגנות של מספר עבריינים או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עבירות מסוג זה עשויות להקים עילת מסוכנות בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים (ראה, בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4), 268, 271-272).

כב' השופט עמית בבש"פ 45/10 פאדי מסארוה נגד מדינת ישראל (פורסם במאגר נבו) קבע התייחסות למסוכנות בביצוע של עבירת רכוש יחידה:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוחכמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שיעצר ב"מכה" הראשונה. "פתאום קם אדם בבוקר ומוצא..." שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה.

"ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן "מכת מדינה", עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן "מתוחכמות", הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידינא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך."

במקרה דנן, יש לתת את הדעת לעברם של המשיבים, אשר יש בו כדי להצביע על מסוכנות המקימה עילת מעצר נוכח המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. למשיבים עבר פלילי מכביד.

למשיב מס' 1 הרשעה משנת 2001 בגין עבירה של הצתת מבנה ואיומים, בגין כך ריצה מאסר בפועל של 36 חודשים. עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב משנת 2000, עבירה של תקיפה סתם משנת 1999, עבירות של היזק לרכוש במזיד, תקיפה סתם ואיומים, עבירה משנת 1994, וכן עבירות נוספות של איומים ואלימות קודמות יותר.

למשיב מס' 2 הרשעה משנת 2013 בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה משנת 1999 בגין החזקת סמים לצריכה עצמית, עבירה משנת 1998 בגין החזקת סמים, עבירה משנת 1998 בגין גניבה ועבירות נוספות מתחום סמים, אלימות ורכוש קודמות יותר.

חלופת מעצר:

סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, מורה כי על בית המשפט לבחון אם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותם של המשיבים פחותה. במסגרת שיקוליו בית המשפט בוחן את המסוכנות תוך הבאה בחשבון של נסיבות המקרה והראיות שבפניו, ביחד עם נתוניהם האישיים של המשיבים שבפניו, לרבות עברם הפלילי. (ראה: בש"פ 5222/97 קופל פטשניק נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 702, בעמ' 707-706).

סוף דבר:

בשקלול כל הנסיבות, הגעתי לכלל מסקנה כי ניתן לאיין את מסוכנותם של המשיבים בדרך של שחרור בחלופת מעצר אשר מחד תאיין את מסוכנותם ומאיך יהיה בה כדי לפגוע פגיעה מידתית בחירותם.

אכן קיים קושי בשחרור המשיבים שלא לחלופת מעצר בעלת רכיב פיקוחי, ברם, ניתן לאזן ולצמצם את מידת המסוכנות בדרך של קביעת ערבויות מתאימות.

אני משחרר כל אחד מהמשיבים למעצר בית בביתו.

המשיב מס' 1 בביתו ברחוב רמת אגוז 1038/15 בטבריה.

המשיב מס' 2 בביתו ברחוב רמת אגוז 1014 בטבריה.

נאסר על המשיבים לצאת מפתח ביתם מדי יום מהשעה 18:00 בערב ועד השעה 07:00 בבוקר.

משטרת ישראל רשאית להיכנס לכל מקום בו ישהו המשיבים, בכל עת להבטחת קיום תנאי המעצר

והשחרור בתנאים כאמור בהחלטה זו.

ערבויות להבטחת השחרור:

המשיבים יחתמו על התחייבות עצמית ובערבות צד ג' של ערב אחד על סך 5,000 ₪. ההתחייבות והערבות תהא בתוקף למשך 6 חודשים מהיום, להבטחת תנאי השחרור, וכן להבטחת התייצבות המשיבים בתחנת המשטרה ו/או בבית המשפט בכל עת.

להבטחת תנאי השחרור יפקידו המשיבים, כל אחד, פיקדון על סך 2,000 ₪. הפיקדון יוחזר בתום 14

יום מסיום ההליך, ובכפוף לכך שהמשיבים לא הפרו תנאי מתנאי החלטה זו.

אזהרות:

המשיבים מוזהרים בזאת, כי כל הפרה של תנאי השחרור עלולה לגרום אחריה את מעצרם המידי

וכן נקיטת צעדים משפטיים נוספים.

המשיבים יתייצבו בבית המשפט בכל עת שיידרשו.

בשל היעדר מבית המשפט, ההחלטה תוקרא על ידי כב' השופטת אוסילה אבו אסעד.

תיק המשטרה מוחזר לידי ב"כ המבקשת.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ד, 15/05/2014 במעמד הנוכחים.

אוסילה אבו-אסעד, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על תיקון החלטת השחרור הנ"ל בכל הקשור לכתובות מעצר הבית של המשיבים לכתובות שצויינו על ידיהם כמפורט לעיל. ביתר תנאי השחרור לא יחול שינוי.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ד, 15/05/2014 במעמד הנוכחים.

אוסילה אבו-אסעד, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 5

החלטה

על יסוד נימוקי בקשתם המשותפת של סנגוריהם של המשיבים, הריני מורה על הפקדת הערבון במזומן ע"ס 2,000 ₪ לתבצע לא יאוחר מיום 18.5.14 שעה 10.00 ולא תעכב את שחרורם של המשיבים.

לא תתבצע ההפקדה תוך המועד שנקבע לביצועה, יהווה הדבר הפרה של תנאי השחרור על כל המשתמע מכך.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ד, 15/05/2014 במעמד הנוכחים.

אוסילה אבו-אסעד, שופטת